

סימן קכג

לכריע לא חייל דלא חשיב כולל מדהוי לי למומר שבושע שלא אוכל זי ימי הפסח ואמר שבושע שלא אוכל ליל פסח לחלק שבושע לכל אחת קאתא וכדאמר שבושע כיג צי בלא אוכל פה חטין ופת שעורין.

ג) בח"ס או"ח סי' קט"ז דן בזהד שמכר חמנו לנכרי ע"מ שישלב לו משות אחר עשרה ימים, שיהא התנאי בעל משום דלא היה התנאי קדם למעשה ושאר משפטי התנאים, ולי"ע דמי"מ יש לו לישראל זכות צחמן צדיניהם ויכול לומר לו כך דינכם, ותיקר הדין הוא כדנייהם.

א"ה למען התועלת רשמנו כמה ענינים השייכים לטוש"ע הלכות פסח, שגכללו בהערות פסחים שעל סדר הדפים [סי' קכ"ד]:

- תל"ט סי"ג, בהערות על סדר המסכת דף ו' א'.
- ת"מ מג"א סק"א, בהערות ע"ס המסכת דף כ"ט ב'.
- שם ח"י סק"ד, בהערות ע"ס המסכת דף ו' א'.
- ת"ס צדון עשיית המלה לשמה, בהערות ע"ס המסכת דף ל"ב א'.
- תע"ג סי"ה צדון סאל"ט למורה, בהערות ע"ס המסכת דף ל"ט א'.

ב) אר"ח תי"ט סי"ג, ושיעור מיל היו רביעית שעה וחלק מעשרים מן השעה, כחז צספר מ"ג צבה"ל דבה"מ יש לסמוך אהני דפליגי וסי"ל דשיעור מיל כ"ג מינוט וחלי, וכן דשיעור מליחה אין להקל דזיעד צפחות מזה השיעור, אמנם לפי מה שהעלה הגר"א ז"ל צסוף דבריו לפרש צסוגיא דפסחים ל"ד א', דר"י אחד מעשרה ציוס דוקא קאמר ודלא כפרש"י ז"ל שם, וגמי תרתי קפריך ומסיק דר"י ציממא קאמר, ולפ"י סרה ק"י האחרונים ז"ל, דבאמת יום ציוני היינו י"ג שעות מני"ה עד שקיעת החמה, אלא דשיעור י' פרסא היינו נמי לאותן י"ג שעות, א"כ אין לנו לזוז מדברי השו"ע דשיעור מיל י"ה מינוט, והגר"א ז"ל החזיק מאד צפי הזה מלשון הסוגיא ומדברי הירושלמי יעו"ש, לכ"ג שאין להקל גם בהפ"מ צשה י"ה מינוט, וצשיעור מליחה יש להקל דיעד דשיעור הזה, או לחולה גם לכתחלה, וסי' סדר צמנים אינו ח"י.

ג) סימן הפ"ה צבה"ל ד"ה שבושע, אף שהזכיר פסח צבדיא, צזה ליכא מאן דפליגי דר"ב"א לא אמר אלא שהזכיר ליל פסח צבל הזכיר פסח לאו כלום הוא, וצבהזכיר ליל פסח כגון דאמר שבושע שלא אוכל מלה צליל פסח וצזי ימי הפסח נראה

סימן קכד

הערות במסכת פסחים

(מהם שלא בעיון כה"צ *)

שנעשו צשר צהלצ אין חוצ צבורתן עליו וככי לא מהני לי הפקד וכן חמץ של נכרי לר"ך לעשות מחילה כדלקמן ו' א' אצל שאר איסורין צדילי מיניי וחי"ל לעשות מחילה.

שם ד"ה יכנס, ואומר רצ"ה כ"י וקרא דלא תלאו אינערין לערו מפני המזיקין, קשה דבחולין ל"א א' תוד"ה מכאן אינ"ה דדוקא נקט ת"ה משום דמזיקין מתקלחין צהן, ש"ר צמהרש"א חולין שם בהג"ש צזה.

ו' א' שא"ה דאפק"י רחמנא כ"י, נראה דה"ה לחומר אחריו הכא דשכירות קניא ולפיכך צית של נכרי והוא שכור ציד ישראל המן של ישראל המונה צציתו זה עובר עליו מן התורה אפי' לדעת הרמב"ן, וכן המן המופקד אללו וקבל עליו אחריות המונה צציתו זה עובר עליו מה"ת, והרי אף לענין קנין חצר חשיב של השוכר וכש"כ דמקרי צבולו לענין צל יראה ולא מקרא דלי"י אלא עיקר ציתו וצבולו הכי הוא לענין חמץ ול"ש צזה שכירות ל"ק ארצה שכירות ליומא ממכר הוא וזה דלא כהש"א סי' פ"ג ופי"ג, ונראה עוד דאם החמץ מונה צכלי של ישראל אף דהכני מונה צסמטא וצבל מקום שיש לו רשות להניח כיון דמרצין חצר לענין קנין וכליו של אדם קנות לו צכל מקום חשיב צבולך לענין צל יראה וכ"ש אס אוהו החמץ ציד אף שעומד צרה"ר, וצזה יוחא משה"ק צש"א שם איך מהייצין צשוחע הפסח על המן למאן דאמר דצעינן עמו צעזרה לדעת הרמב"ן דכל שאין החמץ צרשותו אינו עובר עליו מה"ת, וי"ל דאיירי שאוחז החמץ צידו או צכליו צעזרה אצל אס מונה על הרפה אה"כ שאינו הייב, וכל שאינו צעשה דהצתה אינו צאזכרת לא שחטע על חמץ, ומיהו לר"י דאין ציעור חמץ אלא שרפה דאין לו הקנה צחמנו לאחר שש להוליא מרשותו דמלות חציתו הוא דוקא צשרפה אף שהוליא מרשותו וי"ל דגם לאו לא שחטע על חמץ הוא אפי' ציש לו חמץ צרשות אחרים כיון שהיה צרשותו ככר צזמן איסור.

בספר ח"י סי' ת"מ סק"ד כחז צחמן המופקד ציד ישראל צצחיותו מותר לאחר הפסח ע"פ דברי הירושלמי פרק כ"ש הל' צז, וצצדון

אור לארבעה עשר

ב' א' תוד"ה אור, ונראה לר"י א"ע"ג דסגי צציעול בעלמא חמורו חכמים לצדוק חמץ ולצערו שלא יבא לאוכלו, ונראה דצחמץ שלו א"ע"ג דצעלו לא סגי צמחילת י' כי הכי דסגי צחמץ של נכרי נקמן ו' א' דכיון דה"י החמץ שלו אכתי דעתי עליו עפי והיישין שיבא לאוכלו אף כשיעשה מחילה, וכן מצוה לקמן ו' א' דהמפרש והולא צשיירא אף שאין דעתו לחזור צפסח לא סגי לי צציעול ולר"ך צדיקה, וכן העושה ציתו אולר אף שאין דעתו לפנותו צפסח והרי אין לך מחילה גדולה מזה וצדלתי צחמץ של נכרי כה"ג שרי אלא כל שה"י חמץ שלו וצעלו או הפקירו אכתי דעתי עליו עפי, וכן מצוה צצצריהם צסוימו והא דאמר שיאור ישרף היינו משום מלות צדיקה דאי איתא דמחילת י' מהני אכתי למה ישרף, יעשה לו מחילה, ונראה דאפי' אס הפקידו ציד נכרי נמי לא ילא ידי הוצת צדיקה והיישין שחא יעלנו מהנכרי צפסח ויבא לאוכלו דל"כ אכתי שיאור למה ישרף יפקידו ציד נכרי, ומיהו מכירה לנכרי דחאי מהני אס עושה נו מחילה, והלכך אס יש לו מקומות שעררה עליו לצדקן ויכול למכור את החמץ שאינו ידוע לו או הידוע לו צצמקומות ההם ויעשה להם מחילת י' ויהא פטור מצדיקתן, וכן יכול להניח חדר אחד צלא צדיקה ויסגור את הדלת צמסמר כ"י שלא יכנס לחוכו צפסח. ואס מכר גם את החדר לנכרי אפשר שא"צ סגירת הדלת ואף אס נכנס צו צצקראי לית לן צה דבא לא אסרו חכמים לכנוס לציתו של נכרי צפסח. ואם לא צדק או שהניח חמץ ידוע צציתו אף צצעלו אס עבר עליו הפסח אסור צצכילה וצבהנאה משום קנסא כדן חמץ שעבר עליו הפסח דכא חנן י' צי יצדוק לאחר המועד ופי' ה"ו משום חמץ שעבר עליו הפסח ומשמע אפי' אס צעלו, ומיהו צחמץ של נכרי ומופקד צציתו של ישראל צלא אחריות ועבר עליו ולא עשה מחילה נראה דלא נאסר החמץ לאח"כ.

שם ולא דמי לצצ"ח וכלאי הכרס כ"י, א"ע"ג דכל הכי צעונין שרפה וקצורה כדחמן חמורה ל"ג צי מ"מ אס הפקירן הבעלים קודם

* א"ה בהערות פסחים, שבסוף ה' שביעית. כתוב: מהם שלא בעיון כה"צ, ואולם כאן הדפסנו כל השייך למס' פסחים גם מספרים אחרים, ולכן רשמנו כוכב כזה * ע"י המקומות שהוצאנו מספרים אחרים, כדי שלא יכללו בהצעה הנ"ל.